

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.568 van 27 februari 2014
in de zaak A. 209.488/VII-38.862.**

In zake : Beatrijs DERUYTER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Frank Judo en Kristof Hectors
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- en
 INVALIDITEITSVERZEKERING (RIZIV)
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Biesemans
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Ninoofsesteenweg 177-179
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juli 2013, strekt tot de cassatie van de beslissing van de Nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV van 10 juni 2013, waarbij de beslissingen ten aanzien van Beatrijs Deruyter van het Comité van 16 april 2004 en 25 augustus 2006 worden samengevoegd en bevestigd, behalve wat betreft de opgelegde administratieve geldboeten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 29 juli 2013 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 februari 2014.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frank Judo, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Sophie Bogaert, die loco advocaat Bart Biesemans verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster heeft een tandartsenpraktijk in Liedekerke. Er wordt haar ten laste gelegd in de periode van 1 mei 1999 tot en met 31 mei 2001 volgende inbreuken op de reglementering betreffende de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering te hebben begaan :

"1. Betrokkene heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en aangerekend aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen met attestering van verstrekkingen die niet als dusdanig konden worden aangerekend omdat ze niet overeenstemmen met de omschrijvingen zoals weergegeven in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen. Het betreft verstrekkingen uit artikel 14 1 van deze nomenclatuur, met name code 317133-317144 'ingreep wegens epulis' en code 317074-317085 'gingivectomy, uitgestrekt over een streek van minimum zes tandholtes, aan één kaakbeen'.

2. Zij heeft getuigschriften voor verstrekte hulp ingevuld, ondertekend en aangerekend aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen met attestering voor verstrekkingen die niet konden worden aangerekend omdat ze niet als dusdanig werden uitgevoerd. Het betreft verstrekkingen uit artikel 5 van de nomenclatuur: conserverende verzorging".

3.2. Op 16 april 2004 legt het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle verzoekster een administratieve geldboete op ten belope van 78.310,83 euro. Verzoekster moet eveneens solidair met twee vroegere collega's-tandartsen de waarde van de nog niet eerder terugbetaalde weerhouden verstrekkingen regulariseren, namelijk 84.532,52 euro (zaak NB-006-04).

3.3. Na een nieuw onderzoek worden verzoekster in de periode van 1 januari 2002 tot 31 mei 2003 de onder 3.1.1. genoemde inbreuken opnieuw ten laste gelegd.

3.4. Op 25 augustus 2006 legt het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle verzoekster op de waarde van de weerhouden ten onrechte aangerekende verstrekkingen, namelijk 74.633,69 euro te

regulariseren. Bovendien spreekt het Comité een maximale bijkomende effectieve administratieve geldboete uit, ten belope van 111.950,53 euro, namelijk 150 % van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen (zaak NB-035-06).

3.5. Verzoekster tekent hoger beroep aan.

3.6. De Kamer van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV, doet op 10 juni 2013 uitspraak. De Kamer van beroep voegt beide beroepen samen en vernietigt de beslissingen van het Comité van 16 april 2004 en 25 augustus 2006 met betrekking tot de administratieve geldboete. Opnieuw wijzend verklaart de Kamer van beroep verzoekster schuldig aan de voormelde tenlasteleggingen. Zij stelt vast dat er ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn geen administratieve geldboeten meer dienen te worden opgelegd en bevestigt de beslissingen voor het overige.

De beslissing berust op volgende redengeving :

"1. De ontvankelijkheid

(...)

2. Ten gronde

De betichtingen die ten laste van de appellante werden weerhouden werden supra gedetailleerd uiteengezet. De appellante betwist deze ten stelligste.

Aangezien de appellante zowel aanhaalt dat de redelijke termijn werd geschonden (punt 1 van haar hoger beroep) en dat de inbreuken niet bewezen worden (punt 2 van het hoger beroep), wordt eerst de tenlasteleggingen zelf onderzocht.

Immers wanneer deze als niet bewezen zouden beschouwd worden, dient de Kamer van beroep evenmin nog de kwestie van de redelijke termijn te behandelen daar deze grief in dit geval zonder voorwerp wordt en aldus volledig zou vervallen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de appellante getuigschriften voor verstrekte hulp heeft ingevuld, ondertekend en aangerekend aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen met attestering van verstrekkingen die niet als dusdanig konden worden aangerekend omdat ze niet overeenstemmen met de omschrijvingen zoals weergegeven in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen (zie K.B. 14 september 1984). D.i. de eerste tenlastelegging.

Het gaat om de verstrekkingen uit artikel 14 I van de nomenclatuur en de code 317133-317144 'ingreep wegens epulis' en om gingivectomieën, uitgestrekt over een streek van minimum zes tandholten, aan één kaakbeen (Stomatologie: code 317074-317085).

Het standpunt van de appellante kan niet gevolgd worden daar weinig geloofwaardig getoetst aan de feitelijke omstandigheden zoals deze volgen uit de inhoud van het dossier.

Uit de gegevens van de VI-diskettes blijkt dat de appellante, telkens als zij bij volwassenen een conserverende behandeling verricht, zij in 30 % van de zittingen deze behandeling cumuleert met een epulis en in 84 % met een gingivectomie.

Zij brengt bv. in 1999 38 keer meer epulis in rekening dan de doorsnee tandarts. Dergelijk afwijking werd natuurlijk opgemerkt en nader onderzocht

Wanneer zij wordt ondervraagd verklaart zij op 13 februari 2001 '... Elke aanwas van het tandvlees is voor mij een epulis. Dit komt zeer vaak voor. Als het verdacht is stuur ik het op, dit gebeurt niet vaak ...1 à 2x/jaar. Een epulis is voor mij niet alleen een tumor, het is elke aanwas van het tandvlees.

De plaats waar het tandvlees gezwollen is bij een paradontitis, beschouw ik ook als een epulis... De patiënten weten meestal niet wanneer ze een epulis hebben.'

Haar verklaring op 12 april 2001 spreekt ook boekdelen. Zij kan de patiënten niet aanduiden bij wie zij echt een tumor heeft weggenomen, verklaart dat zij aan echte tumoren niet begint en dat de vergoeding voor epulis zo banaal laag is dat een epulis wel iets zo klein moet zijn dat het tussen de soep en de patatten kan gebeuren !!!

Drie maand later voegt zij er aan toe dat zij nu minder epulis aanrekent, ook al doet zij het maar dat zij nu haar nummers i.v.m. verwijderen van tandsteen spreidt.

Ook haar medewerkers werden ondervraagd. Dat deze een voor de appellante ongunstige verklaring zouden afgelegd hebben om zich te wreken wordt geenszins bewezen.

Het valt trouwens op dat de 2 medewerkers, die van elkaar niet afwisten toen zij werden ondervraagd op dat gebied gelijkaardige verklaringen hebben afgelegd. Mw. Van Riet verklaarde (25/01/2001) dat zij zich vragen stelde bij het systeem (bv. met laser verdunde gingiva werd aangerekend als epulis), hoewel zij later (3/05/2001) aanhaalde dat zij nooit een epulis heeft weggenomen. Evenmin kan zij trouwens anatomopathologische verslagen voorleggen.

Ook gewezen medewerkster Janssens verklaarde dat zij nooit een echte epulis wegnam en dat dit aldus werd aangerekend als er tandvlees werd verwijderd dat in de weg zat voor een vulling op instructie van de appellante.

Het feit dat er bijna geen epulis-weefsels werden onderzocht, hetgeen moet gebeuren 'bij de minste twijfel' omtrent een epulis bewijst eveneens dat deze aanrekeningen ten onrechte geschieden.

Dit alles wordt bovendien bevestigd door het feit dat de appellante veel meer epulis aanrekende dan de gemiddelde tandarts. De verklaringen van de medewerkers en van Prof. Van Steenberghe wijzen eveneens in die richting en versterken het standpunt van de geïntimeerde.

Anders dan de appellante voorhoudt, haalt Prof. Van Steenberghe aan dat de patiënt meestal voelt dat hij een epulis heeft.

Verzekerden verklaarden ook dat zij geen tandvleesproblemen hadden en bevestigen dat zij niet aan het tandvlees werden behandeld.

Hieruit volgt dat overduidelijk blijkt dat de door de appellante aangerekende prestaties niet bewezen worden. Wel integendeel, uit het geheel van het dossier wordt aangetoond dat de appellante ten onrechte epulis en gingivectomie aanrekende.

De vervulling van de nomenclatuurvoorwaarden om met gebruik van een laser een gingivectomie aan te rekenen worden niet bewezen. De appellante is een gewone tandarts, geen parodontoloog die zich speciaal toelegt op behandelingen van gingivectomie. Toch werden er in de periode van 1 mei 1999 tot 31 mei 2001 enorm veel van die prestaties aangerekend in vergelijking met een doorsnee tandarts, hetgeen terecht als niet normaal en afwijkend werd en wordt beschouwd.

Uit de verklaringen van de appellante zelf volgt dat zij curettage en het wegnemen van epitheliaal weefsel aanrekent als een gingivectomie en ook dat zij eigenlijk enkel het tandvlees evaporeert en de penseeltechniek toepast. Volgens Prof. Van Steenberghe is dit geen gingivectomie daar er geen weefsel wordt weggesneden.

Ook uit de verklaring van gewezen medewerkster Van Riet volgt dat er ten onrechte een gingivectomie werd aangerekend bij elke vulling die het tandvlees raakte, zelfs wanneer slechts die ene tand en soms de aanpalende (maximaal 3) werden gedaan. Na de detartrage werden de bacteriën gedood met de laser en telkens werd een gingivectomie aangerekend. Dit gebeurde op verzoek van de appellante, volgens deze verklaring (25/01/2001).

Ook Janssens verklaarde op 19 januari 2001 dat er een gingivectomie werd aangerekend waaronder werd verstaan het verwijderen van bacteriën onder het tandvlees en het verwijderen van aangetaste epitheliale cellen. Op 4 mei 2001 legt zij uit dat bij het zetten van een vulling er één of 2 kwadranten meegenomen werden met de laser en hiervoor een gingivectomie werd aangerekend. Zij houdt voor dat zij misleid werd door de appellante.

De tweede tenlastelegging betreft het feit dat tandarts B. Deruyter getuigschriften voor verstrekte hulp heeft ingevuld, ondertekend en aangerekend aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen met attestering van verstrekkingen die niet konden worden aangerekend omdat ze niet als dusdanig werden uitgevoerd. Het gaat hier om de verstrekkingen uit artikel 6 van de nomenclatuur: conserverende verzorging (codes 304430 en 304452).

Deze tenlastelegging wordt bewezen door de patiëntenverklaringen. Deze codes werden ten onrechte aangerekend in gevallen waar er aan de prothese werd gewerkt of wanneer er niet aanrekenbare voorlopige vullingen werden gelegd.

In het licht van hetgeen supra werd overwogen wordt vastgesteld dat de geïntimeerde terecht de ten onrechte uitgaven voor de ziekteverzekering heeft vastgesteld en berekend. Dat hierbij niet alle patiënten werden ondervraagd speelt geen rol nu uit de verklaringen en het dossier duidelijk blijkt dat de

aangerekende prestaties ten onrechte werden aangerekend en/of dat de voorwaarden van de nomenclatuur niet werden nageleefd.

De Kamer van beroep concludeert dan ook dat alle tenlasteleggingen integraal bewezen voorkomen. De ten onrechte aangerekende prestaties dienen, conform de wettelijke bepalingen, terugbetaald, zoals trouwens terecht beslist door het Comité.

Rest dan nog de problematiek nopens de schending van de redelijke termijn en de regelmatigheid van het onderzoek.

Het onderzoek werd grondig gevoerd zonder de schending van de rechten van verdediging van de appellante.

De appellante had de mogelijkheid om zich te laten bijstaan door een advocaat, werd tijdig uitgenodigd en kreeg ook voldoende tijd om haar verdediging te voeren. Wanneer zij aanvankelijk beslist geen beroep te doen op een advocaat, hoewel zij daartoe de mogelijkheid had, kan zij nadien de geïntimeerde niet verwijten dat het onderzoek niet correct of niet conform werd uitgevoerd. Ter gelegenheid van haar ondervraging op de hoorzitting van 5 juli 2007 werd zij bijgestaan door haar raadsman.

Het onderzoek werd ook concreet genoeg uitgevoerd, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Er werden verzekerden verhoord, de 2 medewerksters, natuurlijk ook de appellante zelf en er werd wetenschappelijk advies ingewonnen bij een gekende professor. Daarnaast werden bij alle mutualiteiten de diskettes opgevraagd met geattesteerde verstrekkingen voor de in aanmerking genomen periode. De tenlastegelegde feiten blijken zelfs uit de verklaringen van de appellante zelf die elke hypertrofie of zwelling van het tandvlees als een epulis beschouwt en gingivectomieën aanrekent waar het niet om dat verschijnsel ging en waar er niet voldaan werd aan de voorwaarden van de nomenclatuur.

De tenlasteleggingen komen dan ook bewezen voor, met gevolg dat de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen integraal dienen terugbetaald.

De redelijke termijn:

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet behandeld worden is hier van toepassing. Dit algemeen rechtsbeginsel geldt ook voor administratieve rechtscolleges, waaronder de Kamer van beroep.

De redelijke termijn begint pas te lopen op het moment dat de appellante 'beschuldigd' wordt (Cass. 20 maart 2000, Arr. Cass. 2000, 191; Arbeidshof Gent 8 oktober 2003, NJW 2004, 92), dus vanaf 7 november 2003, datum waarop de appellante werd uitgenodigd om haar verdediging voor te bereiden.

De Kamer van beroep stelt vast dat er een termijn van circa 9 en 7 jaar verlopen is tussen de respectievelijke verzoekschriften tot hoger beroep en de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 13 mei 2013. De eerste weerhouden feiten dateren immers vanaf 1 mei 1999, hetzij 14 jaar terug.

Dit tijdsverloop is ook het gevolg van het wetgevend werk zoals door de partijen aangegeven. De wetgever heeft de regeling ter beslechting van de geschillen gewijzigd met ingang van 15 mei 2007 zonder in passende overgangsmaatregelen te voorzien en/of de Koning voldoende tijd te laten om de nodige uitvoeringsbesluiten uit te vaardigen en de leden van de Kamer van beroep te benoemen. Zo wordt vastgesteld dat de benoeming van de leden van

de Kamer van beroep pas geschiedde bij KB van 18 mei 2008 (B.S. 10 juni 2008) en dat het reglement van toepassing op de Kamer van beroep pas in werking trad op 30 juni 2008 (K.B. 9 mei 2008, B.S. 20 juni 2008), waardoor er in de periode van 15 mei 2007 tot 30 juni 2008 geen enkele zaak kon behandeld worden door de Kamers van beroep, met de nodige vertraging tot gevolg.

Het beginsel dat een uitspraak binnen een redelijke termijn moet volgen, is niet alleen gericht tot de rechter, maar ook tot de wetgever, die de plicht heeft om de rechterlijke organisatie in te richten op een wijze die de rechter in staat stelt om een procedure binnen een redelijke termijn af te ronden (Arbitragehof nr. 29/99, 3 maart 1999, B.S. 20 maart 1999).

De Kamer van beroep besluit in deze zaak dat, gelet op het lange tijdsverloop, de redelijke termijn werd overschreden zodat het dient te besluiten tot een schuldigverklaring zoals door de appellante gevorderd en dat er geen administratieve geldboete meer kan opgelegd worden aan de appellante.

Het hoger beroep van de appellante komt enkel in die mate gegrond voor. De bestreden beslissing dient, voor het overige, integraal bevestigd".

IV. Onderzoek van de middelen

Standpunt van verzoekster

4. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 73bis, 139 en 144 van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (hierna : ZIV-wet), artikel 19, § 6, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV (hierna: koninklijk besluit van 9 mei 2008), en van het vereiste van een feitelijke en juridische grondslag.

Zij bekritiseert in essentie dat de bestreden beslissing haar grieven niet ernstig heeft onderzocht en zonder ernstige motivering alle inbreuken bewezen acht. De bestreden beslissing keert volgens haar de bewijslast om en schendt de in de artikelen 6.1, 6.2 en 6.3 EVRM vervatte beginselen "door bij wege van veralgemening alle aangevoerde inbreuken bewezen te achten, zonder dat ze

individueel onderzocht zijn en op grond van een onderzoek dat in alle mogelijke opzichten kennelijk tekort schiet om dergelijke zwaarwegende maatregelen te verantwoorden". Voorts is de bestreden beslissing volgens verzoekster volstrekt onduidelijk en tegenstrijdig wat betreft het aantal weerhouden tenlasteleggingen in zaak NB-006-04. Zij acht bovendien "de verhouding tussen het onderzoek en de beslissing in het algemeen kennelijk onredelijk". Uit de in het middel geschonden geachte artikelen van de ZIV-wet leidt verzoekster af dat de Kamers van beroep "slechts kennis (kunnen) nemen van inbreuken op artikel 73bis" van de ZIV-wet, op grond van het voorgebrachte dossier, en dat het tot de essentie van hun taak behoort te oordelen of er sprake kan zijn van een concrete inbreuk op die bepaling. De Raad van State kan volgens verzoekster nagaan of de aangevoerde inbreuken al dan niet aangetoond zijn en of er een redelijke verhouding bestaat tussen het onderzoek en de feiten à décharge en de daaruit gemaakte gevolgtrekkingen, hetgeen volgens haar te dezen niet het geval is. Tenslotte stelt zij dat in het kader van artikel 149 van de Grondwet een louter formele motivering niet volstaat.

Beoordeling

5. Blijkens de bestreden beslissing was de nomenclatuur-verstrekking voor epulis ten onrechte aangerekend omdat in de weerhouden gevallen, zoals uit de verklaringen van verzoekster kon worden afgeleid, geen tumor was weggenomen. De verstrekking gingivectomie was volgens de Kamer van beroep ten onrechte aangerekend omdat verzoekster in de weerhouden gevallen, "eigenlijk enkel het tandvlees evaporeer(de) en de penseeltechniek toepas(te)" en "er geen weefsel (werd) weggenomen".

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe op zijn beurt te onderzoeken of de aangevoerde inbreuken bewezen zijn. Hij kan enkel nagaan of de feitenrechter daartoe rechtmatig heeft besloten.

Verzoekster stelt het ten onrechte voor alsof zij zou zijn veroordeeld op grond van de kwantiteit en een statistische vergelijking van haar

prestaties. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing moeten de aangerekende prestaties epulis en gingivectomy terugbetaald worden omdat deze prestaties in werkelijkheid niet waren verstrekt. De vastgestelde afwijking ten aanzien van de praktijk van een doorsneetandarts was enkel een aanleiding om de realiteit en conformiteit van de aangerekende verstrekkingen te controleren.

6. De cassatierechter kan evenmin nagaan of er een redelijke verhouding bestaat tussen de vastgestelde feiten en de beslissing van de Kamer van beroep. Deze laatste beslist daarover soeverein.

Verzoekster werd enkel veroordeeld tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen. Overeenkomstig de in deze toepasselijke wetsbepalingen, heeft de Kamer van beroep terzake geen beoordelingsbevoegdheid, maar is ze verplicht de zorgverlener te veroordelen tot terugbetaling van de waarde van de betrokken verstrekkingen wanneer hij aan de verzekering voor geneeskundige verzorging niet uitgevoerde verstrekkingen heeft aangerekend of de aangerekende verstrekkingen niet overeenstemmen met de gecoördineerde ZIV-wet of haar uitvoeringsbesluiten.

7. De Kamer van beroep heeft verzoekster geen administratieve geldboete opgelegd maar haar enkel veroordeeld tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen.

Deze terugbetaling is geen straf, maar een herstelmaatregel. De artikelen 6.2 en 6.3 EVRM zijn op dergelijke maatregel niet van toepassing.

8. Verzoekster kan niet voor het eerst in cassatie aanvoeren dat de tenlastelegging niet voldoende precies was om zich nuttig te kunnen verdedigen.

9. Een mogelijk foutieve vermelding van het aantal verzekerden bij wie de verstrekking gingivectomy werd aangerekend, betreft een materiële

verschrijving die geen invloed heeft gehad voor de bestreden beslissing en niet tot cassatie kan leiden.

10. Een jurisdictionele beslissing is wat de aangebrachte beroepsgrievan betreft gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet, al ware die redengeving verkeerd of onwettig, die hem ertoe brengt deze grievan te verwerpen. Artikel 19, § 6 van het koninklijk besluit van 9 mei 2008, luidens welke bepaling de "beslissingen gemotiveerd zijn", heeft geen andere strekking.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunt van verzoekster

11. In het tweede middel voert verzoekster eveneens de schending aan van artikel 6 EVRM, van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 73bis, 139 en 144 van de ZIV-wet en artikel 19, § 6, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008, en van het vereiste van een feitelijke en juridische grondslag.

Zij betoogt in essentie dat onder meer uit wetenschappelijke literatuur blijkt dat de nomenclatuur der geneeskundige verstrekkingen door de Kamer van beroep verkeerd is geïnterpreteerd, en dat aan artikel 14, 1), van de nomenclatuur der geneeskundige verstrekkingen voorwaarden werden toegevoegd die er niet in staan. De bestreden beslissing heeft volgens de verzoekende partij haar argumenten niet onderzocht, en zij bevat geen of minstens geen afdoende motivering waarom de door verzoekster aangevoerde bewijsstukken en haar interpretatie van de begrippen epulis en gingivectomie, niet overtuigen.

Verzoekster verwijt de Kamer van beroep niet te hebben geantwoord op de argumentatie uiteengezet in de nota met schriftelijke verantwoording waarin er op werd gewezen :

- wat epulis betreft : dat dit een generieke term is die niet specifiek is voor kwaadaardige gezwellen of gezwellen die markante hinder veroorzaken, dat nergens in de nomenclatuur wordt vereist dat een patiënt pijn moet hebben of dat een systematisch anatomopathologisch onderzoek wordt verricht,
- wat gingivectomie betreft : dat bij deze prestatie ook de lasertechniek mag worden gebruikt en dat noch het tijdsverloop van de ingreep, noch de beperking van bloedverlies en pijn criteria zijn om van een gingivectomie te kunnen spreken.

Beoordeling

12. De Kamer van beroep concludeert dat een epulis werd verstrekt omdat er geen tumor werd weggenomen en dat er geen gingivectomie werd verstrekt omdat verzoekster "eigenlijk enkel het tandvlees evaporeert en de penseeltechniek toepast" en "er geen weefsel wordt weggesneden".

De bodemrechter vermocht er te dezen van uit te gaan dat verzoekster, als beroepsbeoefenaar, goed wist welke nomenclatuurverstrekkingsen zij uitvoerde en aanrekende. Op grond van de VI-discettes, van de eigen verklaringen van verzoekster, van een vergelijking met het voorschrijfgedrag van andere tandartsen, van de verklaringen van de medewerkers van verzoekster en van patiënten en van een wetenschappelijk advies van Prof. Van Steenberghe komt de bestreden beslissing tot de bevinding dat verzoekster beide soorten aangerekende verstrekkingen ten onrechte heeft aangerekend.

Voorts verplicht het middel de Raad van State als cassatierechter kennis te nemen van de grond van de zaak. Artikel 14, § 2 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt dat de Raad van State als cassatierechter niet over de grond van de zaak uitspraak doet. Hieruit volgt dat het vaststellen van de feitelijke elementen tot de uitsluitende bevoegdheid behoort

van de administratieve rechter en dat het middel dat de appreciatie van de feiten door de administratieve rechter betwist, onontvankelijk is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeyts,	wnd.kamervoorzitter,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeyts